

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal takke udenrigsministeren for den bekræftelse af det, jeg har prøvet at få ind i debatten, nemlig at når ordførere fra regeringspartier og støttepartier gentagne gange har sagt, at det her er en free round, altså en gratis omgang for udviklingslandene, så passer det ikke. Det er kun de allerfattigste ulande, der slipper. Andre ulande bliver påtvunget f.eks. liberalisering på forskellige områder. Og vi ved jo ikke, hvad det er for nogle områder. Vi ved bare, at EU kræver, at der er serviceområder, der skal liberaliseres. Og det kommer til at gælde det, vi kalder mellemudviklingslandene. Det vil jeg bare sige tak til udenrigsministeren for at få det bekræftet, og så er vi fri for den diskussion.

Desværre efterlades SF og hr. Steen Gade jo så med det problem, at hr. Steen Gade er imod at tvinge mellemudviklingslandene til at liberalisere på serviceområdet, men bakker op om regeringen og et EU-mandat, som medfører en sådan tvangsliberalisering.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det, der er tale om, er jo altså, at vi her åbner landbrugsmarkederne, at vi prøver at få en lavere industritold, som fremmer verdenshandelen, ikke mindst Syd-Syd-handelen og også på tjenesteydelsesområdet, som er det nye, moderne økonomiske område, hvor 70 pct. af økonomien genereres. Skulle vi pludselig, når vi laver en frihandel, holde 70 pct. af økonomien udenfor? Det ville da ikke være dynamisk. Det ville da ikke skabe den fremgang, som jeg netop forklarede hr. Frank Aaen ligger hos udviklingslandene.

Og så synes jeg altså stadig væk, at det ikke er særlig fair at rive hr. Steen Gade det i næsen, at han ikke kan se forskel på Niger og Brasilien. Det er faktisk hr. Frank Aaen, der ikke kan se forskel på Niger og Brasilien. Brasilien kan godt gå ind og sænke industritolden og kan også godt gå ind og sørge for, at der kommer mere liberalisering inden for søfart, telekommunikation osv., hvorimod Niger er i en helt anden situation.

Så jeg synes, vi skal prøve at tænke på, at denne verden ikke er én, og derfor er hr. Steen Gade og jeg enige, men vi er ikke enige med hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu vil jeg anbefale udenrigsministeren at høre efter, når ordførerne taler, herunder SF's ordfører, som helt klart før sagde, at SF er imod, at mellemudviklingslandene – og jeg ved ikke, hvor Niger kom ind i billedet henne – skal presses til at liberalisere på serviceområdet.

Jeg kan da også lige gøre udenrigsministeren opmærksom på, at udenrigsministeren jo selv har skiftet holdning. For da vi havde en debat her i Folketinget om liberalisering, specielt med henblik på vandsektoren, sagde udenrigsministeren, at GATS-forhandlingerne hviler på frivillighed, at landene frivilligt må bestemme, om de vil have et serviceområde liberaliseret eller ikke. Og fra den frivillighed er vi nu kommet til, at den samme udenrigsminister siger, at det er i orden at tvinge mellemudviklingslandene til, at de skal vælge 93 servicesektorer, der skal liberaliseres.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er stadig væk sådan, at et land kan sige nej. Landet kan sige nej ligesom i GATS-forhandlingerne, og så kommer der ikke noget ud af det.

Men det, man prøver på i verdenshandelsforhandlingerne, er jo, at man ikke sætter sig ned og siger nej. Hvis man sætter sig ned og siger nej til alt, så kommer der jo ikke nogen åbning i verdenshandelen, så kommer der ikke den liberalisering. Så ender det jo præcis i den protektionisme, som hr. Frank Aaen af forståelige grunde med hans kommunistiske fortid taget i betragtning selvfølgelig går ind for. Så bliver det selvfølgelig de lukkede økonomier. Men så får vi altså ikke den fremgang i ulandenes økonomi, som ligger i en liberalisering af verdenshandelen – også på tjenesteydelser.

Men det er stadig væk sådan, at der kan siges nej. Der kan siges nej indtil sidste øjeblik. De 148 lande skal være enige. Det, der er tale om, er, at man ønsker nogle områder, som går på tværs. Det er jo ikke særlig attraktivt at få åbnet for et enkelt marked. Det skal gå på tværs, altså man skal være enige om, at disse områder liberaliserer man. Og siger et mellemindkomsthånd som f.eks. Chile nej til det, jamen så er det blevet et nej. Forhandlingerne er ligesom her i Folketinget sådan, at de er frivillige, men det er jo altså en klog ting at nå frem til et fælles resultat.